

Sygn. akt III AUa 481/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt: VIII U 529/13,

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz S. B. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III AUa 481/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił S. B. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu szczególnego organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 10 czerwca 1976 r. do 9 października 1979 r., od 24 lipca 1980 r. do 30 czerwca 1987 r. jako majster, od 21 września 1992 r. do 6 grudnia 1992 r. jako kierownik robót oraz od 7 grudnia 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku kierownika zakładu prefabrykacji, podnosząc, że na pracownik na takich stanowiskach wykonuje się również inne czynności np. o charakterze administracyjno – biurowym, a zatem stale nie pracuje w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy.

W odwołaniu od tej decyzji S. B. wniósł o przyznanie emerytury za pracę w szczególnych warunkach. Zdaniem skarżącego, w okresie zatrudnienia w (...) wykonywał on pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia przewidziane prawem warunki do otrzymania powyższego świadczenia.

Zaskarżonym wyrokiem z 20 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję ZUS i przyznał S. B. prawo do emerytury poczynając od 15 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że S. B., urodzony (...), w dniu 15 stycznia 2013 r. złożył wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował ponad 25 lat ogólnego stażu pracy (29 lat, 10 miesięcy i 13 dni).

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu szczególnego okres pracy od 3 sierpnia 1968r. do 24 października 1972 r. (tj. 4 lata, 2 miesiące i 23 dni) na stanowisku blacharza dekarza w Spółce z o.o. (...).

Odwołujący rozpoczął pracę u tego pracodawcy w dniu 3 sierpnia 1968 r. na stanowisku blacharza dekarza do 24 października 1972 r. W dniu 25 października 1972 r. wnioskodawca rozpoczął odbywać zasadniczą służbę wojskową. Po jej zakończeniu powrócił 5 listopada 1974 r. do pracy w (...) i do 9 czerwca 1976 r. pracował jako referent a następnie technik ds. kosztorysowania, starszy technik ds. przygotowywania produkcji oraz specjalista ds. przygotowywania produkcji.

W dniu 10 czerwca 1976r. wnioskodawca został przeniesiony do pracy na Budowę nr (...) w B. na stanowisko majstra, gdzie pracował do 31 stycznia 1977 r. Od 1 lutego 1977 r. do 28 lutego 1978 r. wykonywał pracę starszego technika budowy w Zespole (...).

Z dniem 1 marca 1978 r. powierzono wnioskodawcy obowiązki majstra na budowie budynku (...) w Zespole (...), gdzie wykonywał pracę do 9 października 1979r.

W okresie od 10 października 1979 r. do 23 lipca 1980r. odwołujący się zatrudniony był jako blacharz- dekarz przy budowie stacji kompresorowej w ZSRR, zaś od 24 lipca 1980 r. do 30 września 1980 r. jako majster budowy na budowie Kotłownia w O..

W okresie od 1 października 1980 r. do 30 czerwca 1987 r. wnioskodawca pracował jako majster na budowie zakładów (...) w O. oraz incydentalnie na budowach w L. i G..

Od 1 lipca 1987 r. do 1 lutego 1990r. wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym, w czasie którego pracował na kontraktach zagranicznych (Czechosłowacja, Węgry, NRD) jako dekarz oraz cieśla - zbrojarz.

W okresie do 2 lutego 1990 r. do 28 lutego 1991 r. ubezpieczony pracował jako majster budowy na budowach Chłodnia, zaś od 1 marca 1991 r. do 30 października 1991 r. jako kierownik robót na budowie Przychodni (...) w O..

Od 1 listopada 1991 r. do 31 sierpnia 1992 r. odwołujący się pracował jako murarz na kontrakcie w Niemczech.

W okresie od 21 września 1992 r. do 6 grudnia 1992 r. S. B. wykonywał pracę kierownika robót na budowie Przychodni (...) w O..

Od 7 grudnia 1992 r. do 31 lipca 1994 r. wnioskodawca zatrudniony był na stanowisku zastępcy kierownika zakładu produkcyjnego (...), a od 1 sierpnia 1994 r. do 31 sierpnia 2004 r. - kierownika zakładu betoniarskiego (...).

W spornym okresie począwszy od 1 marca 1978 r. (nie wliczając okresów pracy poza granicami kraju) wnioskodawca pełnił w (...) ŁÓDŹ funkcje kierownicze (majstra, zastępcy kierownika, kierownika). Pełniąc obowiązki kierownicze na budowach S. B. organizował pracę ludzi wchodzących w skład brygady (betoniarzy, cieśli, zbrojarzy). Zakres obowiązków majstra i kierownika był tożsamy. S. B. sprawdzał obecność pracowników, spisywał ilość pracy wykonanej

przez ludzi, co zajmowało mu kilka minut w ciągu całego dnia. Wnioskodawca nie miał wydzielonego pomieszczenia biurowego, a jedynie miejsce w kontenerze bądź pakamerze wspólnym dla wszystkich robotników. Na terenach budów panowało duże zapylenie, hałas. Wnioskodawca przebywał stale na budowie i wykonywał takie same prace jak podlegli mu ludzie. Najważniejszą czynnością wykonywaną przez wnioskodawcę była kontrola rusztowań i wykonanych zbrojeń. Natomiast w okresie pracy w zakładzie prefabrykacji betonu ubezpieczony nadzorował proces produkcji betonu oraz wytwarzania elementów betonowych (kostki brukowej, krawężników, płyt chodnikowych). Wnioskodawca kontrolował urządzenia produkcyjne takie jak: wibroprasy, stoły wibracyjne i zagęszczarki do betonu. W zakładzie używano szkodliwych dla zdrowia substancji chemicznych niezbędnych do produkcji betonu. S. B. przyjmował materiały takie jak żwir, cement, piasek. W zakładzie produkcyjnym panowało duże zapylenie, hałas.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Przywołując treść art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz §§ 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Sąd podkreślił, że poza sporem jest, iż przez większość swojej pracy w (...) Spółce z o.o. wnioskodawca pełnił funkcje kierownicze, co - zdaniem organu rentowego – uniemożliwia przyjęcie, że wnioskodawca przebywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Sąd I instancji wskazał, że Sąd Najwyższy w wyroku z 6 grudnia 2007 r. (III UK 66/07; LEX nr 483283) wskazał, że czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze objęte poz. 24 działu XIV wykazu A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanej z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu. Natomiast jeśli pracownik zatrudniony na stanowisku związanym z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżynieryjno-technicznym wykonuje - poza bezpośrednim nadzorem procesu produkcji - inne czynności, w tym szeroko rozumiane czynności administracyjno-zarządzające, polegające na wykonywaniu pracy umysłowej i biurowej, istotne znaczenie z punktu widzenia uprawnień do emerytury na podstawie art. 32 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ma ustalenie, jaką część obowiązującego czasu pracy zajmowały te czynności.

Sąd Okręgowy podkreślił, że czynności administracyjno - biurowe wykonywane przez wnioskodawcę pozostawały w ścisłym związku ze sprawowanym dozorem, były jego częścią. Nie można zatem stwierdzić, iż jakkolwiek czynność biurowa związana z dozorem automatycznie wyklucza taką osobę z grona osób mogących ubiegać się o emeryturę w warunkach szczególnych.

Ponadto zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż czynności biurowe zajmowały wnioskodawcy zaledwie kilka minut w ciągu dnia, zaś w czasie pracy wnioskodawca był narażony na szkodliwe dla zdrowia warunki, tak jak pozostali zatrudnieni przy pracach szkodliwych pracownicy.

Sąd wskazał, że w załączniku do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w dziale XIV w punkcie 24 wykaz A wymienia prace polegające na kontroli jakości produkcji oraz dozorem inżynieryjno - technicznym na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W dziale V pod poz. 4 przywołanego wykazu wymienione są prace zbrojarskie i betoniarskie. Również załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach podległych

Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MB z dnia 6 grudnia 1983 r.) wymienia rodzaje prac, jakie wedle nie budzących wątpliwości ustaleń wykonywał ubezpieczony. Świadczenie pracy wydane przez tego pracodawcę potwierdza powyższe ustalenia.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczony spełnił wszystkie wymagane warunki do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. ukończył wymagany wiek, posiada ponad 25 -letni staż pracy, w przez ponad 15 lat wykonywał pracę w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył organ rentowy, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez przyznanie prawa do emerytury pomimo nie udokumentowania wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach,

- naruszenie prawa procesowego wskutek przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności art. 233 § 1 KPC bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i oparciu rozstrzygnięcia na błędnych ustaleniach faktycznych.

Wskazując na te zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 25.01.2013 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Skarżący podniósł, że samo świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) nie może przesądzać, że wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Zdaniem organu rentowego zakres kierowniczych czynności formalno - biurowych ograniczał wymiar osobistego dozoru czy kontroli robotniczych stanowisk pracy, ponadto trudno uznać, że pracownik zatrudniony na stanowisku kierowniczym stale pracuje w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy. Podniósł też, że z materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca miał do swojej dyspozycji wydzielone pomieszczenie biurowe, w którym sprawował ogólny nadzór nad sprawami kadrowymi, czyli dzieleniem nagród, sprawdzaniem obecności itp. i zapewne wykonywał także inne niezbędne prace. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nietrafny jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawne uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Tym samym dokonana przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona jedynie wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, a taka sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Apelujący konkretyzując zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC odniósł się do oceny zeznań świadków K. B. i T. M., jednak niezasadnie podnosi, że w świetle tych zeznań nie jest możliwe przyjęcie, że wnioskodawca sprawował dozór stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powoływanie się przez apelującego na jedno zdanie z zeznań złożonych przez świadka K. B. (2), że „wnioskodawca chyba więcej był w biurze” jest niemiarodajne dla oceny charakteru jego pracy w spornym okresie w (...) ŁÓDŹ, gdyż z całości zeznań tego świadka wprost wynika, że wnioskodawca jako kierownik zakładu prefabrykacji przede wszystkim sprawdzał prawidłowość pracy wykonywanej przez podległych mu pracowników, tj. betoniarzy, zbrojarzy, spawaczy, suwnicowych, ślusarzy, operatorów dźwigu i maszyn do wyrobu kostki brukowej, płyt chodnikowych i stropowych. Potwierdzili to pozostali świadkowie, również świadek T. M. (2) zeznając, że „wnioskodawca wszędzie musiał zajrzeć, uzgodnić, sprawdzić”, a jak była awaria, to pracował z innymi robotnikami przy jej usunięciu. Nadzór wnioskodawcy polegał na organizowaniu i kontroli pracy podległych mu pracowników, odbiorze rusztowań, kontroli ułożenia uzbrojenia, sprawdzania procesu betonowania elementów, ich jakości i ilości. Świadek W. N. wyjaśnił przy tym, że wnioskodawca jako zastępca kierownika zakładu prefabrykacji zajmował się bezpośrednio produkcją, w szczególności nadzorem nad brygadami betoniarzy, zbrojarzy, stolarzy, ślusarzy, zaś on sam, jako jego przełożony, zajmował się sprawami technicznymi, administracyjnymi oraz transportem, w tym nadzorem nad elektrykami, mechanikami, kierowcami.

Zaskarżony wyrok należy uznać za trafny i odpowiadający prawu, gdyż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego S. B. legitymuje się wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach. Orzeczenie to zostało wydane w oparciu o niewadliwe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w całości podziela.

Z uwagi na fakt, iż wnioskodawca jest ubezpieczonym urodzonym (...), Sąd I instancji przy rozpatrywaniu kwestii jego uprawnień do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych prawidłowo zastosował przepisy art. 184 i art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważania prawne wskazują, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni powołanych wyżej przepisów.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył wyłącznie spełnienia przez ubezpieczonego warunku legitymowania się co najmniej 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do stażu szczególnego jedynie okres 4 lat 2 miesięcy i 23 dni, tj. okres pracy w (...) ŁÓDŹ na stanowisku blacharza-dekarza od 3.08.1968r. do 24.10.1972r. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie zaliczył okresu zatrudnienia wnioskodawcy u tego pracodawcy od 10.06.1976 r. do 9.10.1979 r. i od 24.07.1980 r. do 30.06.1987 r. na stanowisku majstra, od 21.09.1992 r. do 6.12.1992 r. na stanowisku kierownika robót oraz od 7.12.1992 r. do 31.12.1998 r. na stanowisku kierownika zakładu prefabrykacji kwestionując tym samym dostarczone przez wnioskodawcę świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez zakład (...), z treści którego wynikało, że S. B. wykonywał pracę wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 24 pkt 1 - dozór inżynieryjno - techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wymienione są prace wymienione w wykazie (wykaz stanowiący załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych).

Wprawdzie zgodzić się należy ze skarżącym, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach - jak każdy dokument nieurzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 KPC - podlega kontroli zarówno co do prawidłowości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej, jednakże Sąd Okręgowy, rozpatrując odwołanie ubezpieczonego, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe mające wyjaśnić, jaki był rzeczywisty charakter czynności wykonywanych przez wnioskodawcę w spornych okresach.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, czego zresztą nie kwestionuje skarżący, iż praca wnioskodawcy w spornych okresach zatrudnienia w (...) - ŁÓDŹ w nadzorze, zarównano jako majster i kierownik robót na budowach prowadzonych przez tę firmę, jak i w zakładzie prefabrykatów Wieniawski na stanowisku zastępcy a później kierownika tego zakładu, polegała na nadzorze nad pracownikami wykonującymi prace budowlane - betoniarzami, zbrojarzami, cieślami, blacharzami, dekarzami, spawaczami, monterami na wysokości oraz nadzorze nad pracą betoniarzy, zbrojarzy, spawaczy i pracowników obsługujących urządzenia wibracyjne (wibropasy, stoły

wibracyjne), tj. pracownikami wykonującymi prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, dział V poz. 4, 5, 9 i 15 oraz dział XIV poz. 12 i 18. Nie ulega przy tym wątpliwości, że praca tych właśnie pracowników, zarówno na budowach, jak i przy produkcji betonu, była pracą podstawową wykonywaną w tych zakładach, a wnioskodawca pełnił nad nimi nadzór. Wszystkie natomiast pozostałe czynności, jakie wykonywał wnioskodawca w ramach pełnienia tego nadzoru w postaci podpisywania dokumentacji, sprawdzania obecności, rozdzielania pracy, wydawania materiałów itp. mieszczą się w ramach nadzoru wskazanego w poz. 24 działu XIV powołanego Wykazu A i stanowią jego integralną część. Sąd Apelacyjny podziela przy tym stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z 8 stycznia 2009r., I UK 201/08, LEX nr 738338), iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie ma rozstrzygającego znaczenia, w jakim zakresie wnioskodawca wykonywał dozór inżynieryjno-techniczny bezpośrednio, czyli osobiście lub pośrednio, czyli przez podległych mu służbowo pracowników. Sąd Najwyższy wskazał, że łącznikiem jest narażenie ubezpieczonego na czynniki istniejące na stanowiskach pracy podwładnych zatrudnianych w szczególnych warunkach, a z tego punktu widzenia nie jest istotne, czy nadzór dotyczył pracy wykonywanej przez pracowników podległych mistrzom bądź brygadzystom, czy też czynności tych ostatnio wymienionych pracowników, skoro przełożeni pracowali w takich samych warunkach jak ich podwładni. Sprawowanie w ramach zakresu czynności dozoru również nad pracami nie wymienionymi w wykazie A także nie wyłącza zakwalifikowania tego dozoru, jako pracy w warunkach szczególnych. Z brzmienia pkt 24 działu XIV wykazu A wynika bowiem, że warunkiem zakwalifikowania określonego w nim dozoru i kontroli jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest to, by na oddziałach i wydziałach, na których czynności te są wykonywane, jako podstawowe były wykonywane prace wymienione w wykazie A. Jeżeli zatem pracownik wykonuje bezpośrednio czynności dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, to objęcie tym dozorem także innych prac wykonywanych na tych oddziałach i wydziałach, a nie wymienionych w wykazie A, nie pozbawia czynności dozoru inżynieryjno-technicznego charakteru pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 października 2007r., I UK 111/07, LEX nr 375689).

Mając na uwadze powyższe należy zaakceptować stanowisko Sądu Okręgowego, iż do pracy w warunkach szczególnych podlegają zaliczeniu sporne okresy pracy w (...) ŁÓDŹ, a zatem S. B. spełnia wszystkie przesłanki z treści powołanych przepisów do przyznania mu świadczenia emerytalnego.

Z tych względów, nie podzielając zarzutów apelacji, orzeczono o jej oddaleniu na podstawie art. 385 KPC.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 KPC w związku z

§ 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Sędziowie: Przewodniczący: